

De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Tweeëntwintig

Ezechiël nummer drie

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ezechiël is een priester gedurende de periode van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. In hoofdstuk één wordt Ezechiël in het heiligdom gebracht.

En het geschiedde in het dertigste jaar, in de vierde maand, op de vijfde dag van de maand, toen ik te midden van de ballingen was aan de rivier de Kebar, dat de hemelen werden geopend en ik gezichten Gods zag. Op de vijfde dag van de maand, dat was het vijfde jaar van de ballingschap van koning Jojachin, kwam het woord des Heren uitdrukkelijk tot Ezechiël, de priester, de zoon van Buzi, in het land der Chaldeeën, aan de rivier de Kebar; en de hand des Heren was daar op hem.

En ik zag, en zie, een wervelwind kwam uit het noorden, een grote wolk, en een vuur dat in zichzelf wentelde, en een glans was eromheen, en uit het midden daarvan iets als de kleur van barnsteen, uit het midden van het vuur. Ook kwam uit het midden daarvan de gedaante van vier levende wezens. En dit was hun verschijning: zij hadden de gedaante van een mens. En ieder had vier aangezichten, en ieder had vier vleugels. En hun voeten waren rechte voeten; en de voetzool van hun voeten was als de voetzool van een kalf; en zij glinsterden als de kleur van gepolijst koper. En zij hadden mensenhanden onder hun vleugels aan hun vier zijden; en zij viere hadden hun aangezichten en hun vleugels. Hun vleugels waren aan elkaar verbonden; zij keerden zich niet om wanneer zij gingen; zij gingen ieder recht voor zich uit. Wat de gedaante van hun aangezichten betreft: zij viere hadden het aangezicht van een mens, en het aangezicht van een leeuw, aan de rechterzijde; en zij viere hadden het aangezicht van een rund aan de linkerzijde; zij viere hadden ook het aangezicht van een arend. Zo waren hun aangezichten; en hun vleugels waren omhoog uitgestrekt; van ieder waren twee vleugels aan elkaar verbonden, en twee bedekten hun lichamen.

En zij gingen ieder recht vooruit; waarheen de Geest gaan zou, daarheen gingen zij, en zij keerden zich niet om wanneer zij gingen. En wat de gedaante der levende wezens betreft: hun aanzien was als brandende vurige kolen en als het aanzien van fakkels; het bewoog zich op en neer te midden van de levende wezens; en het vuur was helder, en uit het vuur schoten bliksemstralen voort. En de levende wezens snelden heen en terug, als de verschijning van een bliksemflits. Terwijl ik de levende wezens aanschouwde, zie, was er één wiel op de aarde bij de levende wezens, bij elk van zijn vier gezichten. Het aanzien van de wielen en hun maaksel was als de kleur van turkoois; en die vier hadden één en dezelfde gedaante; en hun aanzien en hun maaksel waren als een wiel midden in een wiel. Wanneer zij gingen, gingen zij naar hun vier zijden; zij keerden zich niet om wanneer zij gingen. En aangaande hun velgen, zij waren zo hoog dat zij ontzagwekkend waren; en hun velgen waren rondom, aan hen viere, vol ogen. En wanneer de levende wezens gingen, gingen de wielen naast hen; en wanneer de levende

wezens van de aarde opgeheven werden, werden de wielen opgeheven. Waarheen de Geest gaan zou, daarheen gingen zij; daarheen ging hun geest; en de wielen werden tegelijk met hen opgeheven, want de geest van het levende wezen was in de wielen.

Wanneer die gingen, gingen dezen; en wanneer die stil stonden, stonden dezen stil; en wanneer die van de aarde werden opgeheven, werden de raderen tegelijk met hen opgeheven; want de geest van het levende wezen was in de raderen. En de gelijkenis van het uitspansel boven de hoofden van het levende wezen was als de aanblik van ontzagwekkend kristal, uitgespreid boven hun hoofden omhoog. En onder het uitspansel waren hun vleugels recht, de een naar de ander gericht; ieder had er twee die aan deze zijde bedekten, en ieder had er twee die aan die zijde hun lichamen bedekten. En wanneer zij gingen, hoorde ik het geruis van hun vleugels, als het gedruis van grote wateren, als de stem van de Almachtige, een geluid van spreken, als het gedruis van een leger; wanneer zij stil stonden, lieten zij hun vleugels neer. En er klonk een stem van boven het uitspansel dat boven hun hoofden was, wanneer zij stil stonden en hun vleugels hadden neergelaten. En boven het uitspansel dat boven hun hoofden was, was de gelijkenis van een troon, als de aanblik van een saffiersteen; en op de gelijkenis van de troon was een gelijkenis, in aanblik als een mens, hoog daarboven op. En ik zag iets als de kleur van barnsteen, als de aanblik van vuur rondom van binnenin hem, vanaf de aanblik van zijn lendenen omhoog; en vanaf de aanblik van zijn lendenen omlaag zag ik als het ware de aanblik van vuur, en er was een glans rondom. Zoals de aanblik van de boog die in de wolk is op de dag van regen, zo was de aanblik van de glans rondom. Dit was de aanblik van de gelijkenis van de heerlijkheid des Heren. En toen ik het zag, viel ik op mijn aangezicht, en ik hoorde de stem van Een die sprak. Ezechiël 1:1–28.

„Ezechiël, de rouwende profeet in ballingschap, ontving in het land der Chaldeeën een visioen dat dezelfde les van geloof in de machtige God van Israël leerde. Terwijl hij zich aan de oevers van de rivier de Kebar bevond, scheen uit het noorden een wervelwind te komen, ‘een grote wolk, en een vuur dat zich ineen wond, en een glans was rondom haar, en uit haar midden als de kleur van amber.’ Een aantal wielen van wonderlijke gedaante, die elkaar doorkruisten, werden bewogen door vier levende wezens. Hoog boven dit alles was ‘de gelijkenis van een troon, als het uiterlijk van een saffiersteen; en op de gelijkenis van de troon was een gedaante, als het uiterlijk van een mens, daarbovenop.’ ‘En wat de gelijkenis van de levende wezens betreft, hun uiterlijk was als brandende vuurkolen en als het uiterlijk van lampen; het bewoog zich op en neer onder de levende wezens; en het vuur was helder, en uit het vuur schoten bliksemstralen voort.’ ‘En in de cherubs verscheen de vorm van een mensenhand onder hun vleugels.’

„Er waren raderen in raderen in een zo gecompliceerde ordening dat zij Ezechiël op het eerste gezicht geheel in verwarring schenen toe. Maar wanneer zij zich bewogen, geschiedde dit met prachtige nauwkeurigheid en in volmaakte harmonie. Hemelse wezens dreven deze raderen voort, en daarboven, op de heerlijke saffieren troon, was de Eeuwige; terwijl rondom de troon de omspannende regenboog was, het zinnebeeld van genade en liefde. Overweldigd door de ontzagwekkende heerlijkheid van het tafereel, viel Ezechiël op zijn aangezicht, toen een stem hem gebod op te staan en het woord des Heeren te horen. Vervolgens werd hem een boodschap van waarschuwing voor Israël gegeven.” Testimonies, 751.

In het jaar waarin koning Uzzia stierf, zag ik ook de Heere zitten op een troon, hoog en verheven, en de zomen van Zijn kleed vervulden de tempel. Daarboven stonden de serafs; ieder had zes vleugels: met twee bedekte hij zijn aangezicht, met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. En de een riep tot de ander en zei: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen; de ganse aarde is vol van Zijn heerlijkheid. En de posten van de deur bewogen zich door de stem van hem die riep, en het huis werd vervuld met rook. Toen zei ik: Wee mij, want ik verga! Want ik ben een man van onreine lippen, en ik woon te midden van een volk met onreine lippen; want mijn ogen hebben de Koning, de HEERE der heirscharen, gezien. Toen vloog een van de serafs naar mij toe met een gloeiende kool in zijn hand, die hij met de tang van het altaar genomen had. En hij raakte daarmee mijn mond aan en zei: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt; zo is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend. Daarna hoorde ik de stem van de Heere, Die zei: Wie zal Ik zenden, en wie zal voor Ons gaan? Toen zei ik: Zie, hier ben ik; zend mij. Jesaja 6:1–8.

“Dit visioen werd aan Ezechiël gegeven in een tijd waarin zijn geest vervuld was van sombere voorgevoelens. Hij zag het land van zijn vaders verwoest liggen. De stad die eens vol volk was, werd niet langer bewoond. De stem van vreugde en het lied van lof werden binnen haar muren niet meer gehoord. De profeet zelf was een vreemdeling in een vreemd land, waar grenzeloze eerbij en wrede wreedheid oppermachtig waren. Wat hij zag en hoorde van menselijke tirannie en onrecht benauwde zijn ziel, en hij treurde bitter, dag en nacht. Maar de wonderbare symbolen die hem aan de rivier de Kebar werden getoond, openbaarden een besturende macht, machtiger dan die van aardse heersers. Boven de trotse en wrede monarchen van Assyrië en Babylonië troonde de God van barmhartigheid en waarheid.”

“De wielachtige verwickelingen die de profeet leken betrokken te zijn in zulk een verwarring, stonden onder de leiding van een oneindige hand. De Geest van God, die hem geopenbaard werd als Degene die deze wielen bewoog en bestuurd, bracht harmonie voort uit verwarring; zo stond de gehele wereld onder Zijn heerschappij. Myriaden van verheerlijkte wezens waren gereed om op Zijn woord de macht en het beleid van boze mensen te beheersen en het goede te doen toekomen aan Zijn getrouwen.

„Op gelijke wijze gaf God, toen Hij op het punt stond de geschiedenis van de gemeente voor toekomstige eeuwen aan de geliefde Johannes te openbaren, hem de verzekering van de belangstelling en zorg van de Heiland voor Zijn volk door hem ‘Iemand, den Zoon des mensen gelijk,’ te tonen, wandelend te midden van de kandelaren, die de zeven gemeenten symboliseerden. Terwijl Johannes de laatste grote worstelingen van de gemeente met aardse machten werd getoond, werd het hem ook vergund de uiteindelijke overwinning en verlossing van de getrouwen te aanschouwen. Hij zag de gemeente verwickeld in een dodelijk conflict met het beest en zijn beeld, en de aanbidding van dat beest opgelegd op straffe des doods. Maar terwijl hij verder zag dan de rook en het krijgsgewoel van de strijd, aanschouwde hij een schare op de berg Sion met het Lam, die, in plaats van het merkteken van het beest, de ‘naam van Zijn Vader op hun voorhoofden geschreven’ hadden. En opnieuw zag hij ‘hen die de overwinning behaald hadden over het beest, en over zijn beeld, en over zijn merkteken, en over het getal van zijn naam, staande aan de glazen zee, met de harpen Gods’ en zingende het lied van Mozes en van het Lam.

„Deze lessen zijn tot ons nut. Wij moeten ons geloof op God vestigen, want er ligt vlak voor ons een tijd die de zielen van mensen op de proef zal stellen. Christus heeft op de Olijfberg de vreselijke oordelen uiteengezet die aan Zijn tweede komst zouden voorafgaan: ‘Gij zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen.’ ‘Want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden, pestilentiën en aardbevingen zijn in verscheidene plaatsen. Maar al die dingen zijn een begin der smarten.’ Hoewel deze profetieën een gedeeltelijke vervulling ontvingen bij de verwoesting van Jeruzalem, hebben zij een meer rechtstreekse toepassing op de laatste dagen.

„Wij staan op de drempel van grote en plechtige gebeurtenissen. De profetie wordt snel vervuld. De Heere staat voor de deur. Weldra zal zich voor ons een periode openen van allesoverheersend belang voor alle levenden. De geschillen uit het verleden zullen herleven; nieuwe geschillen zullen ontstaan. Van de taferelen die zich in onze wereld zullen afspelen, heeft men zich nog niet eens een voorstelling gemaakt. Satan is werkzaam door menselijke werktuigen. Zij die zich inspannen om de Grondwet te veranderen en een wet tot stand te brengen die de zondagsviering afdwingt, beseffen nauwelijks wat het gevolg zal zijn. Een crisis staat vlak voor ons.”

“Maar Gods dienstknechten mogen in deze grote noodtoestand niet op zichzelf vertrouwen. In de gezichten die aan Jesaja, aan Ezechiël en aan Johannes werden gegeven, zien wij hoe nauw de hemel verbonden is met de gebeurtenissen die zich op de aarde voltrekken en hoe groot Gods zorg is voor hen die Hem trouw zijn. De wereld is niet zonder een Heerser. Het verloop van de komende gebeurtenissen is in de hand van de Heere. De Majesteit van de hemel heeft het lot van de volken, evenals de belangen van Zijn kerk, in Zijn eigen hoede.

„Wij veroorloven ons in het werk des Heren al te veel zorg, moeite en verwarring te gevoelen. Eindige mensen zijn niet overgelaten om de last der verantwoordelijkheid te dragen. Wij moeten op God vertrouwen, in Hem geloven en voortgaan. De onvermoeibare waakzaamheid van de hemelse boodschappers en hun onophoudelijke arbeid in hun bediening in verbinding met de bewoners der aarde tonen ons hoe Gods hand het rad binnen een rad bestuurt. De goddelijke Leraar zegt tot iedere medewerker in Zijn werk, zoals Hij oudtijds tot Cyrus zeide: ‘Ik heb u omgord, hoewel gij Mij niet hebt gekend.’”

“In Ezechiëls visioen had God Zijn hand onder de vleugels van de cherubs. Dit is om Zijn dienstknechten te leren dat het goddelijke kracht is die hun voorspoed geeft. Hij zal met hen werken als zij de ongerechtigheid wegdoen en rein worden in hart en leven.

„Het heldere licht dat zich met de snelheid van de bliksem tussen de levende wezens bewoog, stelt de snelheid voor waarmee dit werk uiteindelijk voortgang zal vinden tot zijn voltooiing. Hij, die niet sluimert en voortdurend werkzaam is tot de verwezenlijking van Zijn voornemens, kan Zijn grote werk in harmonie voortzetten. Datgene wat voor eindige geesten, verstrikt in verwarring en ingewikkeldheid, schijnt te zijn, kan de hand des Heren in volmaakte orde bewaren. Hij kan wegen en middelen bedenken om de plannen van goddeloze mensen te vrijdelen, en Hij zal de raadsragen van hen die onheil tegen Zijn volk beramen, in verwarring brengen.

“Broeders, nu is het geen tijd voor rouw en wanhoop, geen tijd om toe te geven aan twijfel en ongelooft. Christus is nu niet een Heiland in Jozefs nieuwe graf, afgesloten met een grote steen en verzegeld met het Romeinse zegel; wij hebben een opgestane Heiland. Hij is de Koning, de HEERE der heerscharen; Hij zit tussen de cherubs; en te midden van de strijd en het rumoer der volken beschermt Hij nog steeds Zijn volk. Hij die in de hemelen regeert, is onze Heiland. Hij meet elke beproeving af. Hij waakt over het vuur van de oven die elke ziel moet beproeven. Wanneer de bolwerken der koningen zullen worden neergehaald, wanneer de pijlen van Gods toorn de harten van Zijn vijanden zullen doorboren, zal Zijn volk veilig zijn in Zijn handen.”
Testimonies, deel 5, 752–754.

Ezechiël vertegenwoordigt de kandidaten om tot de honderd vierenveertigduizend te behoren, en regel op regel komt zijn ervaring in het heiligdom overeen met de ervaring van Jesaja en Johannes binnen het heiligdom. Wij bevinden ons nu in de tempeltoets, de tweede van de drie toetsen die de honderd vierenveertigduizend verzegelen. Die periode is de reiniging die door de Boodschapper van het Verbond wordt volbracht ter vervulling van Maleachi drie. Het reinigingsproces van drie toetsen is Maleachi's vurige „oven” „die elke ziel moet beproeven.” Toen de derde engel op 22 oktober 1844 arriveerde, kwam de Boodschapper van het Verbond plotseling tot Zijn tempel en leidde de wijze maagden van die geschiedenis het Allerheiligste binnen om Zijn getrouwen te verzegelen; maar de maagden van die geschiedenis kwamen in opstand, en tegen 1856 was de Filadelfische Milleritische beweging veranderd in de Laodiceïsche Milleritische beweging en werd zij in 1863 de Laodiceïsche Zevende-dags Adventkerk.

De derde engel die op 22 oktober 1844 plotseling verscheen, trok zijn tegenwoordigheid in 1863 terug en keerde vervolgens op 11 september 2001 terug. Vijfentwintig jaar later wordt de tempeltoets die op 22 oktober 1844 werd voorafgeschaduwd, nu herhaald. Vijfentwintig is symbolisch een profetische tiende van tweehonderdvijftig, en tweehonderdvijftig is een symbool van de geschiedenis die in Daniël elf, verzen elf tot en met vijftien, wordt voorgesteld. Tweehonderdvijftig en vijfentwintig vormen een wiel binnen het heiligdomsvision van Ezechiël. Vijfentwintig is een symbool van de scheiding tussen de wijzen en de goddelozen, in vervulling van het toetsingsproces in drie stappen dat wordt voorgesteld in het reinigingswerk dat door de Bode van het Verbond wordt volbracht.

Mattheüs vijfentwintig bevat drie gelijkenissen, en elke gelijkenis wijst op de scheiding tussen de wijzen en de goddelozen in de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend. De hoop van Gods volk, zoals die in het hoofdstuk wordt voorgesteld, is dat zij een wijze maagd mogen zijn, in het bezit van de olie van de boodschap van de middernachtsroep. Hun hoop is dat zij als een getrouwe dienstknecht worden geoordeeld in hun rentmeesterschap bij het aanwenden van de bijzondere talenten die hun waren gegeven om te beheren gedurende hun persoonlijke genadetijd. Hun hoop is dat zij worden geoordeeld als een schaap van Zijn weide, gezeten aan Zijn rechterzijde, en niet als een bok aan zijn linkerzijde. Vijfentwintig is een symbool van de scheiding tussen de wijzen en de goddelozen in de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend. Vijfentwintig is een van Ezechiël's wielen.

In het vijftiendste jaar van onze gevangenschap, in het begin van het jaar, op de tiende dag van de maand, in het veertiende jaar nadat de stad geslagen was, op diezelfde dag was de hand des HEEREN op mij, en Hij bracht mij daarheen. Ezechiël 40:1.

Het vijftiendste jaar van de gevangenschap wordt voorgesteld door 22 oktober, hetgeen wordt voorgesteld door het sluiten van een bedelingsdeur. Op 22 oktober 1844 werd een deur geopend en een deur gesloten, toen twee klassen werden gescheiden.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Filadelfia: Dit zegt Hij die heilig is, die waarachtig is, die de sleutel van David heeft, die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent: Ik ken uw werken; zie, Ik heb een geopende deur vóór u gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt weinig kracht, en gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend. Openbaring 3:7, 8.

Christus zegt tot de engel van Filadelfia dat Hij hun werk kent, dat Hij vóór de gemeente van Filadelfia een geopende deur heeft gesteld. Die deur wordt geopend door „de sleutel van David”, de sleutel die op Eljakim wordt gelegd.

En het zal geschieden te dien dage, dat Ik mijn knecht Eljakim, de zoon van Hilkia, zal roepen; en Ik zal hem met uw gewaad bekleden en hem met uw gordel versterken, en Ik zal uw heerschappij in zijn hand geven; en hij zal een vader zijn voor de inwoners van Jeruzalem en voor het huis van Juda. En de sleutel van het huis van David zal Ik op zijn schouder leggen; zodat hij zal openen en niemand zal sluiten, en hij zal sluiten en niemand zal openen. Jesaja 22:20–22.

Op de dag waarop Eljakim geroepen wordt, wordt hij afgezonderd van de goddeloze Sebna.

Zo zegt de Heere, de HEERE der heerscharen: Ga, begeef u tot deze schatbewaarder, tot Sebna, die over het huis gesteld is, en zeg: Wat hebt gij hier, en wie hebt gij hier, dat gij u hier een graf hebt uitgehouwen, als iemand die zich een graf uithouwt in de hoogte en voor zich een woning in een rots uitgraaft? Zie, de HEERE zal u met een geweldige gevangenschap wegvoeren en u zekerlijk omhullen. Hij zal u voorzeker met geweld omwenden en wegwerpen als een bal in een uitgestrekt land; daar zult gij sterven, en daar zullen de wagens uwer heerlijkheid de schande zijn van het huis van uw heer. Jesaja 22:15–18.

De scheiding van de wijze en de dwaze maagden, waardoor de illustratie van Sebna en Eljakim werd vervuld, werd vervuld op 22 oktober 1844, en ook in het vijftiendste jaar van de gevangenschap van Jojachin, dat 22 oktober 573 v.Chr. was. In Ezechiël hoofdstuk acht worden de goddelozen binnen het adventisme, voorgesteld door Jeruzalem, uitgebeeld door vijftiend mannen die zich neerbuigen voor de zon. De verwoesting van Jeruzalem vertegenwoordigt de zondagswet, die ook de wegmarkering is welke de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend beëindigt. Die verzegelingstijd begon op 11 september 2001, en Jezus is zowel de Alpha als de Omega; daarom illustreert 11 september 2001 als het begin van de verzegeling het einde, bij de zondagswet.

11 september 2001 werd voorafgebeeld door de bijeenkomsten te Minneapolis van 1888, want zuster White geeft aan dat, toen de grote gebouwen van New York op 9/11 instortten, Openbaring 18:1–3 werd vervuld. Op dat moment, evenals in 1888, stelde zij vast dat de engel van Openbaring achttien neerdaalde om de aarde te verlichten met Zijn heerlijkheid. De opstand van 1888 bracht zij in verband met de opstand van Korach, Dathan en Abiram, bij wie zich eveneens tweehonderdvijftig aanzienlijke mannen in hun afval aansloten. Tweehonderdvijftig opstandelingen in de opstand van Korach en zijn metgezellen in de vroege geschiedenis van het oude Israël waren een voorafbeelding van de vijftentwintig mannen die zich neerbogen voor de zon aan het einde van het oude Israël.

Vijftentwintig leiders van het Laodiceaanse adventisme die zich buigen voor de zondagswet en tweehonderdvijftig bij 9/11 stellen de verzegelingstijd voor met de symboliek van vijftentwintig, (het symbool van de scheiding tussen de wijzen en de goddelozen) om het begin en het einde van de verzegelingstijd te markeren. Of het nu de tweehonderdvijftig opstandelingen zijn in de tijd van Mozes, of de vijftentwintig mannen in Ezechiël hoofdstuk acht, of de drie getuigen van de scheiding in Mattheüs hoofdstuk vijftentwintig, of het vijftentwintigste jaar van de gevangenschap in Ezechiël veertig; alle manifestaties van het symbool van vijftentwintig stemmen overeen met de drie perioden van tweehonderdvijftig jaar die respectievelijk in 207 v.Chr., 313 en 2026 hun voltooiing bereikten.

Vijftentwintig is, om zo te zeggen, een as van vijftentwintig die alle lijnen van vijftentwintig tot volmaaktheid brengt. Het wordt een van de profetische sleutels van het koninkrijk die aan Petrus zijn gegeven om helderheid te brengen in de verborgen geschiedenis van vers veertig. Het is herhaaldelijk op grond van meer dan drie getuigen vastgesteld dat de verzen tien tot en met vijftien van Daniël elf een lijn voorstellen die de geschiedenis van 1989 tot aan de zondagswet omvat, hetgeen de verborgen geschiedenis van vers veertig is. De Leeuw uit de stam van Juda verbreekt nu de zegels van de wielen van Ezechiël, terwijl Hij de verborgen geschiedenis opent die de boodschap van de Middernachtsroep van de laatste dagen zal voltooien.

In de volgende artikelen zullen wij voortgaan met het identificeren van de raderen van Ezechiël, die de complexe wisselwerking van mensen in de laatste dagen vertegenwoordigen. Ezechiël hoofdstuk één, aan het begin van dit artikel, en de daarbij behorende passage uit Testimonies, deel vijf, die daar wordt uiteengezet, zullen ons blijvende referentiepunt zijn naarmate wij in de artikelen verdergaan. Wanneer de raderen op hun juiste plaats worden voorgesteld, en met hun juiste onderlinge snijpunten met de andere raderen van de profetische geschiedenis, zullen wij aantonen dat de driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen die op 11 augustus 1840 de eerste engel bekrachtigden, door Ezechiël ook worden voorgesteld als driehonderdnegentig jaar, verbonden met het anderhalf jaar van de belegering van Jeruzalem; en dat de komst van dit profetische licht het oprichten van het vaandel van de honderdvierenveertigduizend aanwijst.

27 juli 1299 tot 1337 vertegenwoordigt achtendertig jaar aan het begin van de honderdvijftig jaar (vijf maanden) van Openbaring negen, vers tien. Die honderdvijftig jaar houdt verband met de driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen van vers vijftien. Zo vormen het begin van de twee perioden één profetische lijn, die haar voltooiing vond in de vervulling van de voorspelling

van Josiah Litch van 1838 en 1840 en de opkomst en bekrachtiging van de Milleritische beweging markeerde. Die geschiedenis aan het begin van het adventisme markeert de opkomst van de honderdvierenveertigduizend als een banier voorafgaand aan de zondagswet. Zo markeren Ezechiëls driehonderdnegentig jaar en anderhalf jaar (1,5) van Jeruzalems belegering het einde van de profetische lijn die in 1299 begon.

Het zou de moeite waard zijn de passage uit Testimonies, deel vijf, voorafgaand aan het volgende artikel te overwegen.